

kheim
Geduly
ettykó
chmidt
Mandl
széche-
Mauks
Dezsán
h Ka-
Viktor
nes ma-
erkátai
Tiger-
Gyula,
ongrácz
a, Herz

16-dik
tett szó

: Jano-
b Alice,
Aladár,
y Géza,
y Ilonka,
r Etelka,
Miska és
mos. Ull-
és Ödön,
Donáth
m Antal,
Gizella és
Margit,
la, Maut-

16-dik
íry meg-

éreit, kik
ismertek

: Gutman
a, Szapáry
Schmidt
r, Redlich
szó, Mandl
Margit és
rnó, Kohn

ysági ro-

aeum-épület.
y. társulat.

...VEZETTE A VAK FIUT. (Lásd a 304. lapon.)

XXXI. kötet, 19. szám.

Ára negyedévre 1 ft 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1886. november 7-én.

BORURA DERŰ.

— Elbeszélés. —

(Folytatás és vége.)

REN a mint indulni akartak, előjött a sűrűségből az öreg erdész, ki szintén Lenkét kereste s hangokat hallván, erre jött.

— No, csakhogy végre előkerült a kis hamis! Ugy-e mondtam, hogy ne kalandozzatok messze be az erdőbe, mert eltévedtek.

— Oh, én haza találtam volna...

— Akkor hát mért maradtál itt söté. estig? Ez nem kis leányoknak való multság.

— Azt mondja, hogy hallott valakit jajgatni itt ennek a mély szakadéknak a fenekén, szólt közbe Ákos. De én lekiáltottam, kérdeztem, van-e ott valaki. Nem felelt senki.

— Nem is lehet ott senki, szólt az öreg erdész. Ez a híres Ördögverem, ismeri mindenki, aki az erdőbe jár és elkerüli messzire. Mély tó van a fenekén, ott meg nem élhet senki.

Fölkapott egy nagyobb követ és ledobta. Hallatszott, a mint a kő nagy csobbanással esett a vízbe.

— No lásd, kis leányom, nem lehet ott senki, mert ha beleesett volna is, megfult volna. Csak képzelted, hogy szólt valaki.

Lenke azonban nem tágitott.

— Nem, az nem lehet. Jól hallottam, van ott lent valaki.

És mintha az a valaki bizonyoságot akart volna tenni a kis leány szavainak igazsága mellett, épen ekkor fájdalmas

nyöszörgés hallatszott a mélységből. Az öreg erdész meghökkent.

— Csakugyan... most mintha magam is hallottam volna.

Most már ő hajolt le és kiáltott a mélységbe. Kiáltására hallatszott is valami panaszos hang feleletül, de a szavakat nem lehetett megérteni.

— Mintha gyermekhang volna, szólt az öreg erdész. De az bizonyos, hogy van ott lent valaki. Kétségkívül szerencsétlen véletlenből esett le és a víz szélén megkapaszkodott valami kiálló szikladarabba.

— Oh, az borzasztó lehet! szólt Ákos borzadva. Ha elfogy az ereje elmerül a vízben.

— Segítenünk kell gyorsan. Ti, kedves gyermekeim, menjetek vissza a házba, ideje otthon lennetek.

Aztán a csöszhöz fordult:

— Kísérje őket haza, aztán hívjon elő még vagy két embert, hozzanak hosszú kötelet, lámpásokat. Valakinek le kell bocsátkozni a mélységbe, hogy megment-sük a szerencsétlent.

Ákos és Lenke szerettek volna ott maradni, de az öreg erdész nem engedte.

— Az ilyen mentés bajjal és veszéllyel jár, nem gyermeknek való ilyen helyen lenni. Még magatok is bajba jutnátok a sötétben, itt az örvény szélén. Majd én itt leszek, a mig embereim előjönnek a mentő eszközökkel. Addig majd biztatom a szerencsétlent, hogy csak tartsa felem magát egy kis ideig, mindjárt jön a segítség.

Ákos és Lenke belenyugodtak és megindultak haza felé. Gyorsan, szinte futva mentek, nehogy miattok sokáig kés-

sék a mentés munkája. A csősz alig bírta őket követni. Otthon föllármázták a házat s rögtön indult több ember hosszú kötelekkel és lámpásokkal.

Mialatt Ákos és hugocskája feszülten lesték, mikor térnek vissza a mentők, az öreg erdész és emberei ott az Ördögveremnél rövid tanakodás után munkához láttak. Egyik ember égő lámpást kötött a derekára, a kötelet is oda erősítették, aztán lebocsátották a bátor férfit a mélységbe. Mikor a víz színéig ért, hangos kiáltással tudatta, hogy már eléggé mélyen van.

A lámpás világánál látni lehetett a kutszerű mély kis tavat egészen. Egyik oldalán, a víz színe fölött kinyuló szikladarabot átkarolva, függött egy kis alak. Tizenkét-tizenhárom éves fiu lehetett. Arczát vér borította, kezei is véresek voltak, ruhája tépett, rongyos; a fény láttára nyöszörögve dadogta:

— Segítsenek... már nem birom magamat tovább tartani!

— Ne félj semmit, már itt vagyok! biztatá őt mentője.

Izmos kézzel megragadta és félkézzel a kötélbe kapaszkodva, fölkiáltott, hogy már huzhatják fölfelé. Pár percz mulva fent volt s a földre fektette a megmentett fiut, ki nagyot sohajtott és elájult.

A lámpásokkal megvilágították és látták, hogy valami szegény ficzkó. Arca sápadt volt és beesett, ruhája szegényes és rongyos, hozzá még vizes és véres is. Szomorú volt látni az istenadtát.

— Idegen fiu, szólt az öreg erdész. Nem emlékszem, hogy valaha láttam volna. pedig mindenkit ismerek a környéken.

— Bizonyosan idegen, különben nem ment volna neki az Ördögveremnek. És leestében a sziklafalon meg is sebesítette a fejét s kezeit. Csoda, hogy volt ereje a vízből kinyulva, megkapaszkodni abban a szikladarabban. Hanem sokáig már nem bírta volna.

— Ugy látszik, valami kis csavargó, szólt a másik ember.

— Akárki, segítenünk kell rajta, mondá a jó öreg erdész. Galyakból hordóágyat rovunk össze és házamba visszük.

Jó későre járt az idő, mikor a még mindig eszméletlen fiuval a házhoz értek. A mint a tornáczon letették, Ákos és Lenke, kik ott lesték, ámulva kiáltottak fel:

— Ez Ferkó! Ez a mi Ferkónk!

Ő volt csakugyan, Ferkó.

— Ismeritek? kérdé az öreg erdész.

— Hogy ne! Hiszen a házunkban élt, aztán eltűnt s nem tudtuk hová lett, szólt Ákos. Busult is Lenke sokat, mert az ő kis inasa volt.

— És én találtam meg, mondá a kis leány örvendve. Oh, milyen jó, hogy ott jártam és nem hagytam el, míg nem segítettek! Ugy-é, nem lesz semmi baja?

Ferkó felnyitotta szemeit és révedezve nézett szét.

— Lenke kisasszony! sohajtá halkan.

— Én vagyok, persze, hogy én vagyok, szólt a jó leányka örvendve. De hát te hol jártál? Mért hagytál el minket és hogy kerültél abba a veszedelmes mélységbe.

A kis leány azt hitte, hogy Ferkó mindjárt talpra ugrik és beszélni kezd. De a fiu csak félig-meddig értette a hozzá

intézett szavakat s kábultan, töredezve hebegte:

— Oh... veszedelem... vigyázzanak... oh!

Ismét behunyta szemeit és nem szólt többet.

— Nagyon oda van szegény, szólt az öreg erdész. Nem kell most kérdésekkel faggatni, ugy sem tudna felelni. Meg van sebesülve, ki van merülve, orvost kell hivatni.

— Izenjen apácskámnak, kedves bácsi, kérte Lenke. Irja meg, hogy Ferkó megkerült, az én jó Ferkóm, a ki engemet egyszer megmentett... oh az én kedves apácskám mindjárt el fog jönni!

— Jól van, kedveském, rögtön izenek neki. Addig ágyba fektetjük a beteget és segítünk rajta, a hogy tudunk. Ti pedig most már menjetek aludni, mert későre jár az idő.

A két testvér lefeküdt, de sokáig tartott, míg álom jött szemeikre. Kivált Lenke törte a fejcskáját, hogy mi történhetett hát Ferkóval, honnan került elő és mit akart azzal mondani, hogy: »Veszedelem, vigyázzanak!« De hiába volt a fejtörés, ki nem találhatta s meg kellett abban nyugodnia, hogy másnap talán többet fog megtudhatni.

Másnap reggel Lenke arra ébredt, hogy nagyon kedves ismerős hangot hall.

— Ez apácska! Tudtam, hogy eljön, ha én kéretem. És milyen korán jött!

Még talán soha sem készült el oly gyorsan az öltözködéssel, azután szaladt atyja üdvözlésére, ki mosolyogva mondá:

— Hát csak előkerítetted megint azt a kis csavargót, még a föld alól is? És megint nekem legyen vele bajom?

— Oh, kedves jó apácska, felelt a kis leány hízkelkedve, úgy-e segíteni fogsz rajta? Olyan beteg!

— No, valami különösebb nagy baja nincs. Kissé megütötte magát a nagy esésben, aztán kimerült a kétségbeesett kapaszkodásban, félelemben; de ezt már az éjjel jóformán kiheverte. Más baja nincs, mint hogy nagyon el van eszázva, ki van éhezve és úgy láttam, mintha kegyetlen verések nyomai is volnának a testen.

— Jaj Istenem, szegény jó Ferkó! Ki bánthatta?

— Majd megkérdezzük. Különbön ki tudja, érdemel-e sajnálkozást. Hátha oly gonoszul viselte magát, hogy méltán lakolt?

— Nem, Ferkó nem tehetett rosszat!

— Majd megvállik. Ami az én házamban történt, az nem nagyon bizonyít mellette. És most, ha már előkerült, tisztába akarom hozni a dolgot. Jőjjetek ti is, mindjárt beszélünk vele.

Bementek a szobába, hol Ferkó várta, mi történik vele. A jó öreg erdész szerzett neki tisztességesebb ruhát az ócska rongyok helyett, melyekben találták; ki is mosdatták, kapott jó reggelit is, úgy, hogy némileg kiheverte a baját, csak hogy még mindig nagyon sápadt és szomorú volt. Mikor pedig Lenkét és Ákost atyjukkal látta belépni, olyan ijedt képet mutatott, mintha valami nagy veszedelemtől félne. Tarczai ezt mindjárt észre is vette.

— Mitől ijedtél meg? kérdé komolyan, de barátságosan. Ne félj semmitől, ha nem tettél rosszat.

— Nem bizony, biztatá Lenke. Tudod, én mindig busultam ám, hogy elmentél és most azt akarjuk tudni, miért mentél el és hol jártál?

— Azt nem mondhatom meg, felelé Ferkó busan.

— Már mért ne mondhatnád meg?

szólt Lenke türelmetlenül. Mindig úgy beszélsz, hogy nem értem. Tegnap este is azon kezdted, hogy vigyázzunk, veszedelem van.

Ferkó erre még inkább megijedt.

— Azt mondtam? No's...

hát... igen... annyit mondhatok... az igaz is.

Tarczai most már komolyabb lett.

— Micsoda? Te ilyen titkos dolgokról tudsz valamit? Így már aztán nem vehetjük könnyedén. Miféle veszedelemről tudhatnál te, hacsak afféléről nem, hogy tagja vagy valami tolvaj bandának, mely ki akarja fosztani a házat. Rég gyanítottam, hogy megcsaltál ártatlan arczoddal és beszédeddel, hogy ravasz tolvaj vagy.

Ferkó sápadt arcza elvörösödött s hevesen kiáltá:

— Az nem igaz! Soha sem voltam tolvaj, nem is leszek, pedig majd halálra vert e miatt az apám...

Most aztán Tarczai, Lenke és Ákos bámultak.

— Kicsoda? Az atyád? szólt Tarczai. Hiszen te árva fiu vagy, nem él az atyád.

— Oh, hogy elárultam! hebege Ferkó megrémülve.

— Most már beszélj és ne hazudozzál, szólt Tarczai szigoruan. Hogy van ez, hogy árva vagy és atyádról beszélsz?

— Hát... hát én is azt hittem, hogy atyám rég meghalt, mikor én még kicsiny voltam... szegény jó anyám úgy beszélt, hogy atyám egyszer elutazott és nem tért vissza, mert szerencsétlenül járt... De

mikor Lenke kisasszony abba a veszedelembé jutott... ott a malomnál... és azután beteg lett... akkor megjött az apám... és... oh!... olyan szerencsétlen lettem.

Ferkó nem birt magával, sirva fakadt és nem tudott szóhoz jutni. Tarczai látta, hogy a fiu könnyei őszinték. Még nem értette ugyan egészen a dolgot, de már sejtette.

SB
RONTÓ PÁL. (Lásd a 299. lapon)

— Mindjárt tisztába hozom én ezt. Tehát te azt mondod, hogy megtaláltad az atyádat, vagy ő téged. Ugy látom, nem nagy örömed telt benne, mert sirva emlited, ami szégyen volna, ha igazán atyádról beszélnél. Csakhogy az nem lehet, mert a te atyád igazán meghalt.

Ferkó bámulva nézett Tarczaira. Látszott, hogy nem hiszi egészen, amit hallott. Tarczai pedig így szólt tovább:

— Azt gondolod ugy-e, hogy én ezt nem tudom. Pedig egészen biztosan tudom. Megszántam a te kis hugodat, a kít elhagytál; jóra való leányt akarok belőle nevelni s azért utána jártam, ki volt és mi volt az anyátok, atyátok. És abból a városból, a hová atyád egykor utazott, megküldték a hivatalos, pecsétes bizonyítványt, hogy a Nellike atyja, tehát a te atyád is, nyolcz évvel ezelőtt ott csakugyan meghalt.

— Csakugyan? kiáltá Ferkó.

— Ugy van! És most vagy te hazudsz, mikor atyádról beszélsz, vagy neked hazudott az, aki atyádnak mondja magát.

Ferkó fölugrott és arca szinte eltorzult a haragtól.

— Oh a gonosz tolvaj! Oh az a kegyetlen csaló! És én mennyit szenvedtem miatta! Oh, hogy mindjárt nem kérdeztem valakit, aki okos tanácsot adott volna! De mikor azzal a csodaszerral ugy elámitott, hogy mindent elhittem neki, mikor a kedves Lenke kisasszonyon segített nagy betegségében!

— Lenkén segített? Ugyan kicsoda és mikor? Ezt már megint nem értem.

— Én már egy kicsit értem, szólt Ákos kissé megzavarodva. Nekem is volt egy kis részem benne... később röstel-

tem is, hogy olyan együgyü voltam és elhittem a babonáságot. E nélkül talán Ferkó sem jutott volna a bajba.

— Halljuk csak elejétől fogva, szólt Tarczai. Beszélj, Ferkó, és szólj egészen őszintén. Mert ugy látom, mindnyájunkat megcsalt valami körmönfont ravasz ficzko. Mondd el a kezdetétől fogva.

Ferkó most már nem is habozott és elmondta.

Mikor ama szerencsétlen napon Lenke a vízbe bukott és ő, Ferkó, utána ugrott, de nem bírta megmenteni: egy izmos alakú, idegen férfi termett ott és megmentette mindkettejüket.

— Tudom, szólt közbe Tarczai. Kerestettem is, hogy megjutalmazzam, de nem tudtam nyomára akadni.

— Nem bizony, mert rejtőzött. Most már tudom, miért, — de akkor nem tudtam. Ott álldogáltam a ház mellett, hogy majd valamit megtudok a kedves Lenke kisasszonyról, midőn hozzám jött és kikérdezett. Mikor látta, mennyire aggódom Lenke kisasszony miatt, azt mondta, hogy ő tud csodaszert mert ő varázsló; s mert engem nagyon megszeretett, ad nekem belőle, vigyem el a kis betegnek. Én elhittem és el is vittem Ákos urfinak...

— Igen, és még én is elhittem! szólt Ákos.

— Most már tudom, hogy csak ámitás volt, csak az én tudatlanságomra számított, folytatá Ferkó. De akkor nem tudtam, s mert másnapra Lenke kisasszony csakugyan jobban lett, szentül hittem a varázslóban és roppant tiszteletet éreztem iránta. Hát még azután! Egyszerre csak azt mondja, hogy ő az én

atyám, a kit elveszettnek hittünk; de ő nem veszett el, visszatért és én tartozom mindent tenni, amit ő parancsol. És azután azt mondta, hogy egészen meggyógyítja Lenke kisasszonyt, ha éjjel bejuthat a házba, tehát nyissak ajtót, ablakot.

— És így történt akkor házamban a nagy lopás! szólt Tarczai.

— Így; később meggyőződtem róla. Mert azután megint előjött egyszer és azt mondta, hogy vele köll mennem. Sokat sirtam e miatt, de engedelmeskedtem, mert azt hittem, hogy édes atyám...

— És azóta hol jártatok, mit csináltak?

— Bolyongtunk és bujkáltunk. Oh, nagyon, nagyon rossz dolgom volt. Kényseríteni akart, hogy segítsen a lopásban, rablásban, de én nem tettem és ezért kegyetlenül vert s azt mondta, hogy utoljára mégis beletanulok. Nemrég ebbe az erdőbe jöttünk és mikor találkozott Lenke kisasszonnyal, azt mondta, be kell ide jönnöm, valami hazug históriát beszélnem, hogy bent tartsanak és éjjel aztán bebocsátanom a rablóbandát. De én inkább meghaltam volna, hogysen újra bajt hozzak a házra, a hol a jó Lenke kisasszony él. Ekkor ismét verni kezdett, én szökni akartam és futás közben estem abba a mélységbe.

— Én pedig megtaláltalak! szólt Lenke örvendezve. Oh milyen jó!

— Igen, ez jó szerencse volt, szólt Tarczai. Most már értem az egészet. Az a semmirevaló tolvaj segédet akart magának nevelni belőled, kifürkészte állapotodat és lépre csalt, mert őszinte és jó-

szívű voltál, de egytuttal tapasztalatlan is. Becsületességed megmentett attól, hogy gonosztevő légy. Én visszafogadlak házamba és hugoस्कáddal együtt fölneveltetlek.

Szegény Ferkó könyezve csókolta meg jótevője kezét. Azután aggódva mondá:

— De az a gonosz ember mégis be fog ide törni... több czinkosa van...

— Nem köll félni, szólt az öreg erdész. Vadászlegényeimmel egy óra alatt összefogdosom őket az erdőben, aztán börtön lesz a sorsuk.

— Én pedig kérné fogom a bírákat, hogy ne itéljenek keményen, szólt Tarczai. Mert egyszer mégis ő mentette meg leánykámat, bár aztán jótettét gonoszságra zsákmányolta ki.

Nem sokára aztán Lenke, Ákos és velök Ferkó visszatértek Tarczai házába és azontul zavartalan boldogságban éltek. Ferkó mindig becsületes és jószívű maradt, derék ember is vált belőle, de azt nem feledte, hogy a jóság maga nem elég; mert ha valaki tudatlan és babonahívó, bajba ejthet magát is, azokat is, a kiket szeret.

A PAPAGÁJ ÉS A KÖRTE.

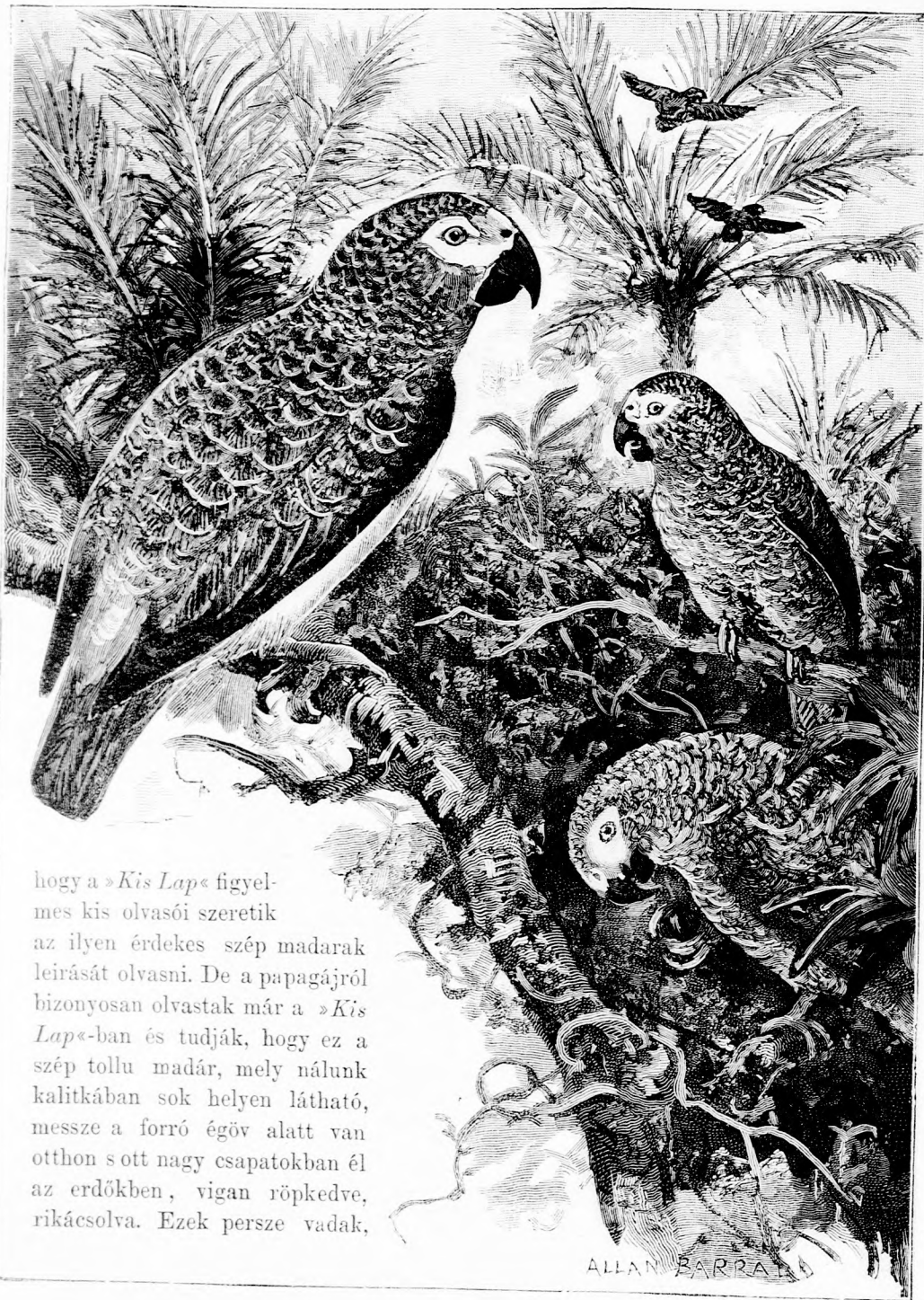
— Beszélyke, két képpel. —

Elmondja Agnes néni.

ZT mondta minap Forgó bácsi, hogy bizonyosan érdekelné kis olvasóit is, ha elmondanám azt az én hajdani esetemet a papagájjal. Mivel ma épen esős az idő és ráérek egy kis irkálásra, hát leirom.

Kezdhetném azon, hogy egy kicsit beszélék a papagájokról, mert tudom,

hogy a »Kis Lap« figyelmes kis olvasói szeretik az ilyen érdekes szép madarak leírását olvasni. De a papagájról bizonyosan olvastak már a »Kis Lap«-ban és tudják, hogy ez a szép tollu madár, mely nálunk kalitkában sok helyen látható, messze a forró égöv alatt van otthon s ott nagy csapatokban él az erdőkben, vígan röpkedve, rikácsolva. Ezek persze vadak,

nem ol
gájom
beszél
ban ta
rezve v

adta,
fogok
öreg é
között
nagy

nem olyan tudósok, mint volt az én papagájom, mely gyönyörűségesen tudott beszélni. Mert a beszédet csak a fogságban tanulják meg, sok mulatságot szerzve vele az embereknek. De nekem egy-

szer szomorú órát szerzett, csakhogy ez meg hasznomra vált.

Régen volt az, akkor én még kicsike gyermekleány voltam. Örültem is, nem is, mikor egy napon a mamám tudomra

...VAGDAL VALAMIT. (Lásd a 299. lapon.)

adta, hogy hosszabb időre a fővárosba fogok menni a nagynénihez, a ki igen öreg és igen gazdag volt, de nagyon unatkozott, mert egymaga lakott az ő fényes, nagy házában.

Unatkozni ott biz én magam is unatkoztam eleget, és sokáig nagyon idegenül éreztem magamat abban a fényes nagy lakásban. Egész séta volt, az én szobámból a nagy termeken végig a néni szobá-

jába vagy a nagy ebédlőbe. Az ajtók olyan nagyok voltak, hogy alig bírtam kinyitni és bezárni; ablak, tükör is nagy volt, minden roppant nagy volt, csak én magam voltam a házban kicsike. És hozzá a néni roppant komoly és szigorú is volt, úgy hogy alig mertem megállani előtte. Szerencsére ott volt a komornája, Linka, a ki igen vidám és jó fiatal leány volt és mindjárt megszeretett engem, talán még jobban, mint Csupit és Kokót, a kik szintén az ő gondjaira voltak bízva.

Igaz, még nem is tudjátok, ki volt Csupi és Kokó. Ezek a néni kedvencei voltak, még pedig Csupi egy kedves kis kutya, Kokó pedig egy tarka tollu, lármás, beszélő papagáj. Linkának volt a kötelessége, hogy rendben tartsa, etesse és gondozza őket. Meg is tette szívesen, mert ő is szerette a bohókás két kis állatot.

Mikor engemet először megláttak, Csupi haragosan kaffogott, Kokó pedig olyan lármát csapott, hogy majd belesiketültem. Talán még soha sem láttak olyan magamforma kis leányt és csodálkoztak, hogy én mit keresek ott. De ez nem tartott sokáig. Pár nap múlva már jó barátok voltunk, csak azt nem tudtam, melyiket szeressem jobban. Néha úgy véltem, hogy jobban szeretem Kokót, mert ő beszélni is tud. Lánczra kötve himbálózott fényes karikáján, hamiskásan nézve oldalvást, ha valaki közeledett. Legtöbb világot is látott mindnyájunk közül, mert őt messziről, a tengeren tülről hozták s valamikor otthon volt azokban az erdőkben, a hol a zsiráf meg az óriás kígyó is lakik. Ha igazán tudott volna beszélni, sok érdekes dolgot elmondhatott volna;

de hát az ő tudománya csak kevés szóból állott s efféléket rikácsolt:

— Kokó éhes! Szegény Kokó éhes!
Jó reggelt! Kokó éhes!

Ezt lassanként megszoktam s azután jobban megszerettem Csupit. Az igaz, hogy ő beszélni egy árva kukkot sem tudott, de e helyett olyan okos kis jószág volt, hogy mindent megértett; aztán nem is volt oda lánczolva, eljárt velünk sétálni s messziről előjött, ha nevéen szólítottam. Az igaz, hogy a bolondos papagáj meg mihamar megtanulta az én nevemet és akárhányszor megtréfált, mert a harmadik szobából az hittem, a néni vagy a cseléd szólit, odaszaladtam az ebédlőbe s akkor vettem észre, hogy a Kokó bolondított.

Legnehezebb állapotom volt az ebédnél. Ott a néni szörnyű módon ügyelt az illedelemre: feszesen kellett ülnöm és csak abból és annyit volt szabad ennem, amiből és a mennyit a néni engedett. Egy öreg inas, a kiről akkor azt hittem, hogy van legalább is száz esztendő, nagy komolysággal szolgált fel az ebédnél, a és világért sem hozott volna hozzám egyebet, mint amit a néni parancsolt. Az ebéd végén mindig gyümölcs volt a csemege s már több nap óta láttam a gyümölcsös tálcán gyönyörű körtéket. De az öreg inas, valahányszor hozzám jött, mindig azt mondta:

— A szőlőből tessék venni!

Egyszer már meg nem állhattam s így szóltam:

— De én egy körtét szeretnék!

A néni nagyon haragudott, ha valami ilyen megjegyzést tettem. De most talán

az jutott eszébe, hogy nem értem, mért nem kapok körtét; azért tehát így szólt:

— János, hozza csak ide azt a gyümölcsöt.

Sorra tapogatta a körtéket, s egyet külön tett.

— Még nem puhultak meg, nem ehetők. Ez az egy jó lesz vagy két nap múlva, a többit nem is kell még földadni az asztalra.

Igy már kissé meg voltam nyugtatva. Mint minden torkos gyerek, most már csak azon a körtén járt az eszem; azt hittem, csak az a jó a világon, a nélkül nem is lehetek boldog. No de két nap múlva megkapom, milyen jó lesz!

A gyümölcsös tál ott állt az ebédlőben a pohárszéken s akárhányszor oda mentem, hogy gyönyörködjem benne. Arra nem gondoltam, hogy elvegyem, annyi tisztességet már tudtam. Aztán úgy is megkapom.

De másnap, amint az ebédlőbe nyitok, mit látok, mit hallok. Az a torkos papagáj egyre rikoltozza: »Kokó éhes!« és Linka vagdal valamit, (Lásd a képet a 297. lapon) vígan mondva:

— Mindjárt kapsz jó körtét, kedves Kokó! Fogd!

És oda adta neki. A pohárszékre néztem — az én szép körtém nem volt ott, azt adta oda a papagájnak!

Hangos zokogásra fakadtam, s mintha nagy szerencsétlenség ért volna, jajgatva szidtam Linkát, Kokót és még a kis Csupit is, a ki két lábon állva kért a körtéből, ami persze nem neki való volt. Linka kétségbeesett állapotban, a pamlagon sirva

talált és csak nagy nehezen bírta belőlem kivallatni, mi a bajom.

— Csak az a baj? mondá. Nem tudtam, hogy épen arra a körtére van olyan nagy kedve. No, van a kamrában több is, talállok én egészen érettet.

De épen ekkor odaért a néni is és megtudva mindent, így szólt:

— Nem, Linka, nem fogsz másikat hozni, sem ma, sem holnap. Egy hétig nem kerül olyan körte az asztalra. Mert amiért ez a gyermek sir, az csak mohó torkosság; megátalkodottan csak arra az egy csemegére áhítozik, mikor egyéb jó is van elég. Nem kap belőle, tanulja meg legyőzni a mohóságot és tanulja meg nyugodtan viselni az apró csalódásokat: mert a ki csekélységek miatt szerencsétlenné tartja magát, nem is érdemli meg, hogy boldog legyen.

Akkor nagyon haragudtam e szavak miatt a nénire. De azután, hogy öregebb lettem, beláttam, milyen bölcs szavak voltak. Követtem és sem is bántam meg soha.

RONTÓ PÁL.

(Képpel a 293. lapon)

EGÉSZ ép a taliga —
 Nagy hiba!
 Nem szeretem, csak a részét, —
 Gyűlölök épét, egészet.
 Fölaprózlok hát tégedet
 Mért vagy egész?
 Nem nézem az épségedet —
 Hol a fűrész?
 Rontom,
 Bontom,
 Riszom-rántom-reszelem,
 Széjjel is fűrészzelem:
 Ehol a...
 Volt, de nincs már taliga!

KÉSEI VIRULÁS.

LILLA azt beszélt nekem,
Hogy az ő kicsiny kertjében
Rózsa virulóban.
Átkukucsálok a résen,
Átnászom a kerítésen —
Igaz-e valóban?

Kiváncsian nézek oda —
Hát, ó kedves édes csoda!..
Allok meghatottan:
Az észak szelétől védve
— Mintha jutott volna révbe —
Rózsa fakad ottan!

Ó, vigyázzad, ápolgassad,
A vést tőle távol tartsad;
És együtt veled
Védő fedél alá tesszük —
Közel hozzá ne eresszük!
A fagyos telet!

A JÓ TRÉFA.

— Beszélyke, két képpel. —

VÁROSKA végén, kerteskével kör-
rülvelt kiesi ház ajtajának a kü-
szöbén, állt egy szálas, izmos fiu.

— Mariska! Hol vagy? Jöszte szapo-
rán, te kis lusta!

Nem messze a fal tövében állt
Mariska. Abroncsot kergetett s épen meg-

pihent a sebes futástól. Hallotta jól a
hívást, de egy pillanatig úgy tett, mintha
nem hallaná. Majd meg így kiáltott:

— Jól van, ha lustának csufolsz, hát
nem mozdulok.

— Meghíszem, hogy szeretnéd meg-
tenni, csak hogy most nem lehet. Ráérsz
majd egész nap futkosni. Azért hát csak
előre, kis buksi!

— Most meg már buksi! Jól van, hát vagyok buksi, te pedig vaksi!

— Nem találtad el, mert a vaksi lát valamit, én pedig, tudod. . .

A fiu nem szólt tovább. Ugy összeszorult a torka, olyan szomorú volt az, amit ki akart mondani, hogy ki sem tudta mondani. Mert azt kellett volna mondania:

— Én pedig egészen vak vagyok!

A szeleburdi kis leány azonban nem gondolt arra, hogy fájdalmat okoz bátyjának s nevetve mondá:

— Tessék, most hirtelen már a szavad is elakadt, talán már beszélni sem tudsz.

— Nem is szükséges, beszélsz te kettőnk helyett is, kis csacska.

— Az én nevem nem »csacska« kedves Bertí ur.

— Hát ugyan micsoda?

— Mária, Mariska, Mari, Maresa, Mariette, Marion, Mariczi — tessék, válogathatsz.

— Már én pedig csak a mellett maradok, hogy lusta, csacska kis buksi vagy, mert különben nem várokotatnál, mikor tudod, hogy nagy ideje, hogy induljunk.

Mariska letette abroncsát, Bertíhez ment és kézen fogta.

— Jól van, hát menjünk, de majd megfizetek a három csufnévéért.

— Meg? És ugyan mit fogsz tenni, Mária kisasszony?

— Ahá! Most már Mária kisasszony vagyok? Ugy-e, most már félsz, hogy megbüntelek.

— Félek bizony, de nagyon; felelt Bertí nevetve.

— Nem félsz? No jó, majd meglátjuk. Tudom én, amit tudok.

— És mi az?

— Azt nem mondom meg.

— Jól van, akkor hát menjünk szaporán, mert már másodikat harangoznak.

Megindultak és Mariska kézen fogva vezette a vak fiut. Nem egészen olyan szépen, komolyan vezette ugyan, mint kellett volna, mert néha neki iramodott, hogy valami legyet megkergeessen, máskor ismét megállt, hogy a földről kavicsot fől-szedjen. És Bertinek szaladni vagy állni kellett, a mint vezetőjének tetszett. De ő ezért nem haragudott, sápadt arcán még boszuság sem látszott.

— Mariska még olyan bohókás kis leány, gondolá. Elég nagy feladat neki, hogy vakot kell vezetgetnie.

Mariska megtette szívesen, mert ha kissé szeleburdi leányka volt is, de szerette testvérét, tudta, milyen szerencsétlenség az ő vaksága. Vagy két éve, hogy Bertí elvesztette szeme világát s ki tudja, visszanyeri-e valaha? Anyjok szegény özvegy asszony, ki nem költhetett sokat orvosra, orvosságra. Nagy gondot okozott volna az is neki, hogy mi lesz a vak fiúból, ha Bertinek nincs olyan ritka tehetsége a zenéhez. Még ép szemű korában nagy kedvvel tanult egy rokonától s nemcsak zongorán, hanem orgonán is igen szépen tudott játszani. És most ennek köszönhették, hogy vak létére még segítette szegény anyját, mert eljárt az öreg orgonista helyett a templomba a miséhez orgonálni és ezért rendes fizetés járt ki neki.

Most is a templomba vezetetté magát. A városka nem volt ugyan nagy, de ők messze kint laktak s Bertí maga

nem tudott volna végig tapogatózni a templomig. Mariskának a dolga volt, hogy oda vezesse és vissza. Szeretett is a kis leány oda járni, hallgatni a szent éneket, a kórusról lenézegetni és sorra fürkészgetni az ajtatoskodókat, találéköztök ismerőst.

Följutottak a lépcsőn a kórusra, Berti elfoglalta helyét az orgona mellett s egy ideig nem volt szüksége hugocs-kájára.

— Most elmehetek, ugy-e? — szólta Mariska.

— El, csak vigyázz, illedelmes légy itt a templomban és ne csacsogj az ajtosság alatt.

— Oh, légy nyugodt, tudom én már, mit teszek. Azt mondtad, hogy nem félsz a fenyegetésemtől... hát majd meglátjuk.

Berti ezt már nem hallotta, mert lent a sekrestye ajtajánál megesendült a csöngetyű, kezdődött a mise. A fiatal organista aztán nem ügyelt egyébire, csak hogy jól végezze a feladatát. Meg is volt vele elégedve mindenki, a mise jó rendben véget ért, az emberek eltávoztak a templomból. Berti is fölállt és várta, hogy Mariska elvezesse. De a kis leány nem jött.

— Mariska! Jöjj szaporán! Még ránk csukja a sekrestyés az ajtót és itt rekedünk.

De hasztalan várt.

— Ejnye, az a szeles kis jószág! Bizonyosan elkószált valamerre és nem jut eszébe, hogy már vége lehet a misének. Most már nincs itt senki... igyekeznem kell kijutni, mert rám csukják az ajtót.

Sokszor volt már ott a kóruson, óvatosan tapogatózva megtalálta a lépcsőt és lejutott. A lépcsőhöz közel volt a templom egyik ajtaja, azt is megtalálta és mihamar kint volt az utcán. De itt már inkább meg volt akadva, mert a templom nagy tér közepén állott, vezető nélkül nem boldogult. Egy ideig ott álldógált, kiáltozva Mariska nevét, de hiába.

— Ejnye a kis gonosz! Most már értem a fenyegetőzését, — itt hagyott. Nincs hátra egyéb, magamnak kell haza tapogatóznom. Talán akad majd valaki; a ki segít.

— Itt vagyok én, nem kell félni! szólalt meg ekkor valaki.

Berti persze nem láthatta, hogy ki ez a biztatója, de a hangról hallotta, hogy valami fiatal fiúé lehet. Mivel pedig nem ismerte a hangot, nem igen bizott benne.

— Ki beszél hozzám? kérdé.

— Már azt ugyis hiába mondanám, mikor nem ismersz. Látom, hogy vezetőt keresel, hát elvezetlek.

— Tudod hol lakom?

— Hogy ne tudnám! Sokszor láttalak már, mikor a hugod vezetett. Ismerek én itt a városunkban mindenkit.

— Akkor hát jól van, nagyon megköszönöm, ha elvezetsz haza.

Nem köszönte volna olyan nagyon, ha látja, milyen pajkosan vigyorog az a fiu, ki épenséggel nem arra gondolt, hogy jót tegyen, hanem hogy magának tréfát szerezzen.

— Menjünk! szólta a fiu. Add a kezedet.

És megindultak.

Ez a felén, látván ajtón bemkórusra, lesz, ha Btan találja módja a testvérét.

— Tteni; azt Bizonyos

De lsem máshsel kutatdött, hogTalán va

— Cplom előt

SietMert a rletére azFogva ve

Berközbenpercz mu nyitott k

— fele utjá

lek volna rövidebb

Betajtót, a ségben vDe nemgatózni kilincsr a mint

Ez alatt Mariska a templom tulsó felén, látva az embereket kijönni, a másik ajtón bement. Lábujjhegyen osont föl a kórusra, előre örülve, milyen jó tréfája lesz, ha Bertit ott aggódva és zavarodottan találja. De mikor följutott, nem volt módja a nevetésre. Nem látta sehol testvérét.

— Talán elbujt és rám akar ijeszteni; azt hiszi, még ő tréfál meg engem. Bizonyosan ott van az orgona mögött.

De biz ott nem volt senki. Sem ott, sem máshol. Mariska növekedő szepegéssel kutatgatott mindenfelé s meggyőződött, hogy Berti már nincs a kóruson. Talán valaki levezette.

— Ott kint vár bizonyosan a templom előtt.

Sietett ki, — az az csak sietett volna. Mert a mint az ajtóhoz ért, nagy rémületére azt látta, hogy már be van csukva. Fogva volt a templomban.

Berti pedig ismeretlen vezetőjével eközben szaporán ment előre. Nehány perc múlva vezetője megállt, egy kaput nyitott ki és így szólt:

— Itt vagyunk, bemehetsz.

— Az lehetetlen, szólt Berti. Még fele utján sem lehetünk.

— Persze, ha azon az uton vezetlek volna, a melyen máskor jársz. De én rövidebb utat tudok. Menj be, így ni!

Betuszkolta és becsapta mögötte az ajtót, aztán nevetve távozott. Berti kétségben volt, hogy csakugyan otthon van-e. De nem tehetett egyebet, mint hogy tapogatózni kezdett a falnál. Csakhamar ajtó kilincse talált s benyitott valahová. És a miut a szobában egyet mozdult, nagy

zajjal döntött fel egy az ajtó mellett álló széket.

— Hát ez micsoda? Ki vagy, mit akarsz? kiáltott rá egy ismeretlen haragos hang.

Berti megijedt egy kicsit és zavartan felelé:

— Bocsanat... én igazán nem tudom... haza akartam menni...

— No's, hát akkor mért jöttél ide, mi keresni valód van idegen házban?

— Semmi... nem is akartam senkit zavarni... de vak vagyok, kis testvérem elhagyott s egy idegen azt mondta, hogy majd haza vezet, a helyett pedig rosz tréfát üzött velem s idegen helyre hozott.

— Na, az már más, szólt a szobura szelidebb hangon. De ha vak vagy, nem kellene a városban bolyongnod.

Ekkor egy másik hang szólalt meg, ez a hang pedig fiatal leánykéé lehetett.

— Oh én ismerem... ez az a fiatal orgonista, a ki most a templomban játszani szokott. Nem ismered, apácska?

— Nem biz én. No de ha te ismered, akkor rendben van a dolog. Ne félj semmit fiatal barátom, majd haza vezetlek. Hanem elébb ülj le egy kicsit, sőt ha akarsz, itt maradhatsz ebédre is. Én Vári orvos vagyok, nyugodt lehetsz, hogy jó helyre tévedtél.

— Köszönöm szivességét, de szeretnék mielőbb hazajutni, mert szegény anyám bizonyosan aggódni fog, ha hugom nélkülem tér haza.

— Igazad van. Legjobb mindjárt indulnod. Lottikám, kísérd el.

— Szívesen, kedves apa.

És Lottika, gyorsan fölkészülve az utra, barátságosan nyujtotta kezét a vak fiunak.

— Ne félj, én nem vezetlek rossz helyre; mondá nyájasan.

Berti nem láthatta, mily kedves, szives mosollyal mondta ezt a jó leányka; de hangjáról mégis tudta, hogy csakugyan bizhatik benne. Megindultak és barátságos beszélgetés közben vezette Lottika a vak fiut Bertieék házához. (Lásd a képet a czimlapon.) De itt aztán kitünt, hogy mégis csak van baj. Mariska nem tért haza. Hová lehetett?

A megijedt anya azonnalutnak indult kis leánya keresésére, még pedig egyenesen a templom felé, mert Berti elmondta, hogy Mariska meg akarta őt ijesztetni, bizonyosan elbujt a templomban és most be van ott zárva. Csakugyan dörömbözött is valaki a templom kapuján belől. Az anya sietett a sekrestyészhez, előhozták a kulcsot, kinyitották a kaput és a kis leány, egészen sápadtan az ijedtségtől, sirva rohant ki fogságából.

— Oh, de megjártam! mondá bűnbánólag. Én akartam ráijeszteni szegény vak testvéremre és magam jutottam bajba.

— Ez a vége a rossz tréfának, mondá anyja.

De még ezzel nem volt vége.

A derék Vári orvost érdekelte a szegény vak fiu s mikor megtudta, hogy zongorázni is szépen tud, meghívta, hogy járjon el házába és zongorázzék Lottikával.

— Mindjárt szorgalmasabb lesz az én kis leányom, ha lesz kivel gyakorolnia magát. A fáradságodat meg is fizetem.

Berti e nélkül is örömmel eljárt volna a derék, szives családhoz, az orvos pedig aztán még többet is tett. Vizsgálgatta Bertit, kikérdezgette bajáról.

— Ugy látom, hogy vakságod nem gyógyíthatatlan. Mért nem próbáltátok már gyógyítani?

— Azt mondják, hosszan tart és sokba kerül... mi pedig szegények vagyunk.

— No, nem a világ... majd módját találjuk.

Bertinek abba kellett hagynia a templomjárást, orgonálást s otthon ülnie a szobában, még pedig sokáig. Az orvos naponként eljárt hozzá és napról napra jobban biztatta.

És néhány hét múlva megérték mindnyájan a nagy örömet: Berti visszanyerte szemévilágát, csak olyan jól látott, mint azelőtt. Mondanom sem kell, hogy hálás volt a derék orvos iránt, a ki maga is örült, hogy a jó fiut így megsegíthette.

— Tulajdonképen nem is nekem köszönheted, hanem hugocskádnak és annak a pajkos fiunak, kik gonosz tréfát akartak veled elkövetni. De a Gondviselés örökös és sokszor áldásra fordítja, amit az emberek gonoszul terveztek ki.

A kis Mariska pedig komolyan mondá:

— Hanem én azért mégsem fogok többé olyat tenni, amivel bajt okozhatnék másnak és hálát fogok mindig adni a jó Istennek, hogy most az én rossz tréfám ilyen jó tréfává lett!

A közlendő tárgyak tulhalmozottsága miatt, a mostanra hirdetett rovatok a következő számra maradnak el.